

PĂSLARU, Maria. Vezi Pâslaru, Constantin V.

PĂSLARU, Maria A. Vezi Pâslaru, Andrei P.

PĂSLARU, Maria P. Vezi Pâslaru, Petre P.

PĂSLARU, Maria S. Născută în 1893, la Vișoara — Edineț. Deportată de sovietici, în 1951, în Tomsk, pentru apartenență la *Martorii lui Iehova*, cu fiicele, Victoria (n. 1925), Vera (n. 1927) și Olga (n. 1930).

PĂSLARU, Nicolae. Născut la 25 iunie 1909, în comuna Coțofenești, de pe valea Troțușului, în apropiere de Adjud. Preot ortodox, paroh în comuna Horia, lângă orașul Roman. Arestat la 15 mai 1948, torturat cu sălbăticie în anchete, la Iași și Suceava, inclusiv de Blehan și Ruckenstein (alias Aramă). Implicat, la jumătatea lui martie 1949, într-un proces înscenat, judecat de un tribunal prezidat de colonelul Gheorghe Constantin. Preotul Pâslaru s-a pomenit șef al lotului *Răzleții*, din care făceau parte aprox. 40 de persoane, dintre care 4 preoți, 3 avocați, ingineri și mulți ofițeri. Condamnat, prin sentința 335/1949 a Tribunalului Militar Iași, la 12 ani de muncă silnică, pentru “uneltire împotriva ordinii sociale”. Detenția la Suceava, Pitești, Aiud (1961), Baia Sprie. După eliberare, a lucrat ca muncitor necalificat. După 1965, a primit parohia din comuna Țibănești — Vaslui, de unde a fost transferat, ulterior, la Secuienii — Neamț.

PĂSLARU, Nicolae I. Născut la 11 august 1913, în comuna Balcani, de pe valea Tazlăului. Avocat din Bacău, membru al Mișcării Legionare și ajutor al șefului politic pentru Moldova. Arestat la 27 august 1948, torturat la Securitatea Bacău și dus la închisoarea Suceava (în jurul datei de 1 septembrie 1948), unde, împreună cu Bogdanovici și Nicolae Cobilaș (Cobâlaș), au cerut și obținut, de la călăii Bălăceanu și Ciupagea, permisiunea de a înainta un memoriu M.A.I.-ului, în care anunțau, în numele tuturor legionarilor din Suceava, că renunțau la orice activitate legionară. A făcut parte din grupul de *reeducare* prin convingere și din “tribunalul” alcătuit din deținuți, înființat

la închisoarea Suceava, în februarie 1949, pentru judecarea atitudinii legionarilor. Condamnat la muncă silnică pe viață. Detenția la Aiud (începând, cu aproximație, din preajma datei de 17 aprilie 1949). A avut parte de un regim de detenție foarte dur, orchestrat de unelte criminale ale represiei, precum Coler, Dorobanțu și Gh. Crăciun. A murit la 30 decembrie 1961, în condiții de exterminare, în timpul administrației lui Crăciun.

PĂSLARU, Olga. Vezi Pâslaru, Maria S.

PĂSLARU, Petre P. Născut în 1898, în Edineț — Basarabia. Comerciant. Deportat de sovietici, în 1949, în Kurgan, împreună cu soția, Fevronia (n. 1897) și copiii, Maria (n. 1935) și Ivan (n. 1941).

PĂSLARU, Petru I. Născut în 1891, în comuna Corbu — Dondușeni (Basarabia). Deportat de sovietici, în 1949, în regiunea Tiumen, împreună cu soția, Vera (n. 1900) și fiica, Larisa (n. 1931).

PĂSLARU, Serafim V. Născut la 11 iulie 1911, la Cămpulung-Muscel. Medic arestat în decembrie 1957, pentru că mersese, prin 1955, să vadă un bolnav, în casa unor cunoscuți. Bolnavul era Ion Șerban, urmărit de Securitate de 3-4 ani, pentru că îi sfătuisese pe țărani să nu se înscrie în colectiva agricolă. S. Pâslaru a fost dus la Securitatea Pitești, bătut, pus să poarte ochelari de tablă și împins pe scară, la coborâre, fracturându-și piciorul. La proces a apărut în cărje. Condamnat la 15 ani de muncă silnică. După arestarea fraților Arnăuțoiu, a fost dus din nou în anchetă, la Securitatea Pitești, fiind acuzat tot de “omisiune de denunț”, pentru că în noaptea de 13 spre 14 septembrie 1954 fusese trimis, de Inspectoratul Sanitar al județului, pe porțiunea dintre Răcari și izvoarele Dâmboviței, pentru a oferi consultații muncitorilor forestieri. În timp ce stătea de vorba cu muncitorii, apăruse un partizan cu barbă, care le atrăsese tuturor atenția, să nu se miște din baracă, și îl luase pe doctorul Pâslaru cu el, pentru

a-i cere medicamente, oferindu-i în schimb o "chitanță" justificativă, semnată *Partizanii libertății*. După aceea, partizanul le vorbește muncitorilor, spunându-le, printre altele: "V-ați vândut țara, cojiți pădurile și le trimiteți rușilor...". Respectivul patizan era vârul fraților Arnăuțoiu. După ancheta dură din 1958, dr. S. Pâslaru nu a mai primit încă o condamnare. Detenția la Jilava, în spitalul închisorii Văcărești (unde a fost operat de două ori la piciorul pe care și-l fracturase, în timpul anchetei) și Gherla, de unde a fost eliberat, prin grațiere, în 1964. Înzestrat cu talent literar, Serafim Pâslaru nu a irosit timpul pe care a fost obligat să-l petreacă la închisoare, ci a compus și a "scris" în cap și a, uneori, cu ajutorul aței desprinse din pansamente, mii de versuri, pe care le-a publicat în volumele *Fără condei* și *Aici am stat și-am plâns*. Membru al Societății Medicilor Scriitori și Publiciști din România. A murit la 20 noiembrie 1998.

PÂSLARU, Simion A. Născut în 1904. Deportat de sovietici, în 1951, în Kurgan, cu soția, Anghelina (n. 1904) și copiii, Ion (n. 1932) și Constantin (n. 1940).

PÂSLARU, Tamara C. Vezi Pâslaru, Constantin V.

PÂSLARU, Valentin I. Vezi Pâslaru, Ion (1).

PÂSLARU, Valentina. Vezi Pâslaru, Constantin V.

PÂSLARU, Vera. Vezi Pâslaru, Iacov A.

PÂSLARU, Vera. Vezi Pâslaru, Maria S.

PÂSLARU, Vera. Vezi Pâslaru, Petru I.

PÂSLARU, Victor. Din Climăuți — Dondușeni (Basarabia). Deportat de sovietici, în 1949, în Kurgan, împreună cu Feodosia.

PÂSLARU, Victoria. Vezi Pâslaru, Maria S.

PÂSLARU, Vladimir C. Vezi Pâslaru, Constantin V.

PÂSLĂRAȘ, Afanasie A. Născut în comuna Prajila — Florești (Basarabia). Deportat de sovietici, la 6 iulie 1949, în Kurgan, împreună cu soția, Maria (n. 1921).

PÂSLĂRAȘ, Dumitru. Din comuna Prajila — Florești (Basarabia). Victimă a represiunii sovietice din 1940, din timpul invaziei.

PÂSLĂRAȘ, Eudochia T. Născută în 1904, în comuna Trifănești — Florești (Basarabia). Deportată de sovietici, în 1949, în Kurgan, împreună cu fiul, Vasile (n. 1934).

PÂSLĂRAȘ, Ion S. Născut în 1946, în comuna Prajila — Florești (Basarabia). Condamnat de sovietici, la 7 ani de muncă silnică.

PÂSLĂRAȘ, Maria. Vezi Pâslăraș, Afanasie A.

PÂSLĂRAȘ, Vasile. Vezi Pâslăraș, Eudochia T.

PÂSLEA, Pavel. Țăran din Bozovici. Condamnat și deținut între 1948 și 1951.

PÂSLEA, Victor. Născut în 1938, în Arad. A murit în 1962, la închisoarea Aiud.

PÂSLEA, Viorel. Din comuna Aninoasa. Condamnat pentru "uneltire". Detenția la Aiud (3 martie 1958 — 24 decembrie 1963). Se pare că a murit la închisoare.

PÂSLEA, Mihail. Țăran din comuna Cotiușeni Mari — Soroca (Basarabia). Împușcat de sovietici, în fața casei sale, la intrarea trupelor în sat, în martie 1944.

PĂȚU, Ioan. Pensionar. A murit la închisoarea Văcărești.

PCELA, Fiodor Gr. Născut în 1889, în orașul Bălți — Basarabia. Condamnat de sovietici, în 1944, la 10 ani de muncă silnică, pentru "colaboraționism".

PEAGU, Ion. Din București. Condamnat în 1950. Detenția la Jilava.

PEANĂ, Ion. Țăran din Gura Râului. S-a aflat printre cei care s-au opus, la 20 iulie 1949, încercării de a introduce cu forța colectivizarea în sat. Arestat de Securitatea Sibiu și torturat timp de o săptămână, sub supravegherea lui Gheorghe Crăciun. Nu a fost, însă, suficient pentru a înfrânge rezistența din Gura Râului.

PEATNIȚCHI, Alexandr I. Născut în 1896, la Chișinău — Basarabia. Arestat de sovietici, în 1941, ca fost "agent" al Jandarmeriei române. A murit în același an, în deportare, la Sverdlovsk.

PECH, Maria. Născută în 1920, la Zădărlac — Timiș (nr. 217). Deportată de sovietici, în 1945, la muncă forțată. A murit la Dniepropetrovsk, în condiții de exterminare.

PECH, Rosa. De etnie germană. Din comuna Lovrin — Timiș (nr. 390). Deportată în 1945, în URSS (Donbas), la muncă forțată.

PECHEL, Ana. Vezi Pechel, Mendel S.

PECHEL, Elizaveta M. Vezi Pechel, Mendel S.

PECHEL, Iosif M. Vezi Pechel, Mendel S.

PECHEL, Mendel S. Născut în 1895, în Florești — Basarabia. Deportat de sovietici, în 1949, în Kurgan, împreună cu soția, Ana (n. 1900) și copiii, Iosif (n. 1929), Polina (n. 1931) și Elizaveta (n. 1938).

PECHEL, Polina M. Vezi Pechel, Mendel S.

PECHER, Ada I. Născută în 1931, la Chișinău — Basarabia. Învinuită de “colaboraționism” și deportată de sovietici, în 1949, în Irkutsk.

PECHLER, Josef. Șvab din Orțișoara — Timiș. Deportat de sovietici, la 15 ianuarie 1945, în Donbas, la muncă forțată. A murit acolo, în condiții de exterminare.

PECHLER, Stephann. Șvab din Orțișoara — Timiș. Deportat de sovietici, la 15 ianuarie 1945, în Donbas, la muncă forțată. A murit acolo, în condiții de exterminare.

PECHO, Ileana. Din Arad. Domiciliu obligatoriu.

PECHTOLD, Matias. Din comuna Voiteni — Timiș. Deportat în Bărăgan, la 18 iunie 1951. A murit acolo.

PECICAN, Gheorghe. Născut la 23 aprilie 1950, în comuna Saravale — Timiș. Ridicat, la vârsta de 1 an, împreună cu părinții, într-un grup de 107 țărani. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, la Bumbăcari, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951.

PECICAN, Iosif. Din Arad. Condamnat.

PECICAN, Iulian. Născut la 13 septembrie 1914, la Cenad — Timiș (nr. 680). Ridicat, într-un grup de 96 de țărani, la 18 iunie 1951. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, la Valea Viilor, 4 ani și o lună.

PECICAN, Lina. Născută la 5 septembrie 1920, în comuna Saravale — Timiș (nr. 700). Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, la Bumbăcari, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951.

PECICAN, Persida (soția lui Pecican, Iulian). Născută la 22 octombrie 1917, la Cenad — Timiș. Vezi Pecican, Iulian.

PECICAN, Petru. Născut la 2 martie 1921, la Sâmbăteni — Arad. Profesor din Arad. Arestat în iunie 1953 și torturat la sediile Securității din Arad și Timișoara. Condamnat de Tribunalul Militar București, la 11 ani de închisoare, pentru “uneltire împotriva ordinii sociale”. Detenția la Rahova, Jilava, Gherla, Aiud, Peninsula și Periprava. După eliberare (1964), a devenit preot greco-catolic, în Arad. A publicat cărți de amintiri din universul concentraționar.

PECICAN, Valeriu. Născut la 17 iulie 1922, în comuna Pădureni. Funcționar la Arad. Arestat în 1949 și condamnat, de Tribunalul Militar Timișoara, la 3 ani de închisoare. Detenția la Poarta Albă. Eliberat în 1952. A murit în 1972.

PECIE, Badea (?) P. Născută la 5 septembrie 1920. Țărancă din comuna Negreni, domiciliată în comuna Tătarăștii de Sus. A participat, în 1960, la revolta din comună, împotriva colectivizării. Arestată și condamnată la 48 de luni de muncă forțată. Eliberată la 6 aprilie 1962.

PECIE, Constantin (Costică) I. Născut la 19 august 1927, în comuna Tătarăștii de Sus, raionul Videle. S-a revoltat, în 1960, împreună cu alți săteni, împotriva acțiunii de colectivizare agricolă. Arestat, torturat și condamnat la 36 de luni de muncă forțată. Detenția în Balțile Dunării. Eliberat la 6 aprilie 1962.

PECINGINE, Arsenia. Din Galați. Condamnată.

PECK, Maria. Născută la 25 martie 1923, la Eibenthal. Deportată de sovietici, în ianuarie 1945, la muncă forțată. A revenit, bolnavă, la 13 decembrie 1949.

PECOL, Margareta N. Născută la 27 septembrie 1922, la Urziceni. Deportată în URSS, la 14 ianuarie 1945, la muncă forțată. A revenit la 1 decembrie 1949. Stabilită la Timișoara (str. Ciprian Porumbescu, nr. 18).

PECOL, Sergiu. Născut la 3 februarie 1925, la Voislova. Deportat în URSS, la 17 ianuarie 1945, la muncă forțată. A revenit la 5 februarie 1946.

PECULA, Pompiliu. Arestat în 1959. Detenția în lagăre din Bălțile Dunării.

PEDIMONTE, Alexandru. Arestat în 1946 și implicat în procesul înscenat organizației *Sumanele Negre*.

PEEV, Ivan N. Născut în 1892, în satul Ursoaia — Cahul (Basarabia). Deportat de sovietici, în 1949, în ținutul Altai, împreună cu sora lui, Varvara (n. 1892).

PEEV, Varvara N. Vezi Peev, Ivan N.

PEGZA, Ilie. Din București. Condamnat la 24 de luni de muncă forțată, prin decizia 446/27.09.1951. Detenția la Canal.

PEIA, Ilie V. Născut în 1896, în comuna Malu — Teleorman. Țăran arestat în 1951. A murit la 29 octombrie 1952, în lagărul de la Poarta Albă, din cauza condițiilor de muncă forțată.

PEIA, Ion N. Născut la 15 noiembrie 1912, în comuna Slăvuța — Gorj. Domiciliat în comuna Stejari, de pe pârâul Amărăzuia. Tatăl a două fetițe. Arestat la 1 iulie 1959, prin mandatul 10.052/1959 și trimis la muncă forțată. I s-au confiscat, fără forme legale, 20 ha. de teren arabil, o moară țărănească, o batoză, o fabricuță de cărămidă și alte bunuri. Nu a fost judecat și a fost pus în libertate la 1 iulie 1961, de la penitenciarul Craiova, prin biletul 71/1961, fără să i se dea vreo explicație în legătură cu motivele pentru care fusese reținut, fără proces, și fără să primească vreo despăgubire materială.

PEIA, Mihai D. Născut la 3 octombrie 1913, în comuna Brastavăț-Corabia. Arestat la 28 septembrie 1959, de Securitatea Craiova, torturat și judecat într-un proces înscenat, fiind acuzat că s-ar fi împotrivit colectivizării agricole, pentru că ar fi sperat că americanii ar fi ieșit învingători dintr-un eventual conflict armat cu sovieticii. Condamnat de Tribunalul Militar

Craiova, la 5 ani de închisoare. Detenția în lagăre de exterminare din Bălțile Dunării.

PEICI, Aron. Țăran din Becicherecul Mic — Timiș. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, la Movila Gâldăului, împreună cu soția, Mila, și copiii, Borislav și Dușan, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951.

PEICI, Aron M. Copil din Variaș — Timiș. Deportat împreună cu familia. A murit în 1953, la Fetești. Vezi și Peici, Milanco.

PEICI, Bogdan. Născut la 26 noiembrie 1938. Vezi Peici, Rada.

PEICI, Borislav. Vezi Peici, Aron.

PEICI, Ceda. Vezi Peici, Stanco.

PEICI, Constantin. Născut în 1919. Arestat. A murit în 1955, la Securitatea Timișoara.

PEICI, Constantin. Născut la 9 mai 1924. Arestat în 1951, de Securitatea Timișoara.

PEICI, Danița. Vezi Peici, Stanco.

PEICI, Dușan. Vezi Peici, Aron.

PEICI, Dușan. Vezi Peici, Ratco.

PEICI, Emilia. Născută la 14 mai 1914, la Becicherecul Mic — Timiș. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, la Movila Gâldăului, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951.

PEICI, Emilia. Născută la 26 aprilie 1918, la Becicherecul Mic — Timiș. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, la Movila Gâldăului, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951.

PEICI, Iasa. Țăran din Variaș — Timiș. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, la Fundata-Perietii, împreună cu membrii familiei, Lelena, Lelena, Zorca, Iasa și Uros, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951. Iasa Peici a murit la Fundata și a fost îngropat acolo.

PEICI, Iasa I. Vezi Peici, Iasa.

PEICI, Lazăr. Țăran din Variaș — Timiș. Domiciliu obligatoriu la Fetești, împreună cu soția, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951.

PEICI, Lelena. Vezi Peici, Iasa.

PEICI, Lelena. Vezi Peici, Iasa.

PEICI, Marina. Vezi Peici, Rada.

PEICI, Mata. Vezi Peici, Stanco.

PEICI, Mila. Vezi Peici, Aron.

PEICI, Milana. Vezi Peici, Rada.

PEICI, Milano. Țăran din Variaș—Timiș. Deportat în 1951, la Fetesti, împreună cu soția, Zorca, și copilul, Aron, care a murit acolo.

PEICI, Rada. Țăran din Becicherecul Mic—Timiș. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, la Movila Gâldaului, împreună cu soția, Milana, și copiii, Marina și Bogdan, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951.

PEICI, Ratco. Țăran din Sânicolau Mare—Timiș. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, la Valea Viilor, împreună cu soția, Velnica, și copilul, Dușan, 4 ani, de la 18 iunie 1951.

PEICI, Rujîța. Din Satchinez—Timiș. Deportat la 18 iunie 1951, într-un grup de 24 de persoane. Domiciliu obligatoriu la Dâlga, 4 ani și o lună.

PEICI, Stanco. Țăran din Becicherecul Mic—Timiș. Domiciliu obligatoriu la Movila Gâldaului-Pietroiu, împreună cu soția, Danița, și copiii, Ceda și Mata, 4 ani și o lună, din 1951.

PEICI, Uroș. Vezi Peici, Iasa.

PEICI, Velnica. Vezi Peici, Ratco.

PEICI, Zorca. Vezi Peici, Iasa.

PEICI, Zorca. Vezi Peici, Milano.

PEICOV, Afanasie V. Născut în 1905, la Huluboaia—Cahul (Basarabia). Deportat de sovietici, în 1949, în ținutul Altai, împreună cu soția, Tatiana (n. 1905) și copiii, Vasile (n. 1932), Irina (n. 1934), Maria (n. 1936), Nadejda (n. 1938), Ivan (n. 1941), Piotr (n. 1945) și Nicolae (n. 1947).

PEICOV, Alexandr. Vezi Peicova, Matriona D.

PEICOV, Gheorghe. Vezi Peicova, Matriona D.

PEICOV, Irina A. Vezi Peicov, Afanasie V.

PEICOV, Ivan. Vezi Peicova, Maria (1).

PEICOV, Ivan A. Vezi Peicov, Afanasie V.

PEICOV, Maria A. Vezi Peicov, Afanasie V.

PEICOV, Nadejda A. Vezi Peicov, Afanasie V.

PEICOV, Nicolae A. Vezi Peicov, Afanasie V.

PEICOV, Piotr A. Vezi Peicov, Afanasie V.

PEICOV, Tatiana. Vezi Peicov, Afanasie V.

PEICOV, Vasile A. Vezi Peicov, Afanasie V.

PEICOVA, Maria (1). Născută în 1911, la Huluboaia—Cahul (Basarabia). Deportată de sovietici, la 6 iulie 1949, în ținutul Altai, împreună cu copiii, Ivan (n. 1939) și Maria (n. 1941).

PEICOVA, Maria (2). Vezi Peicova, Maria (1).

PEICOVA, Maria (3). Vezi Peicova, Matriona D.

PEICOVA, Matriona D. Născută în 1874, la Huluboaia—Cahul (Basarabia). Deportată în 1949, în Munții Altai, împreună cu copiii, Alexandr (născut în 1941), Maria (n. 1943) și Gheorghe (n. 1945).

PEICU, Constantin P. Născut la 22 august 1923, în comuna Nicolae Bălcescu—Teleorman. Domiciliat la Valul lui Traian—Constanța. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, 1 an și 6 luni.

PEIMOS, Ilie. Condamnat. Detenția la mina de plumb de la Baia Sprie.

PEIOV, Ecaterina. Născută la 6 aprilie 1939, în comuna Beșenova Veche (nr. 386). Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, împreună cu familia, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951.

PEIOV, Emilia. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, 4 ani.

PEIOV, Ion (frate cu Peiov, Emilia). Născut la 6 decembrie 1934. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, 4 ani.

PEIOV, Ion-Ștefan. Născut la 7 noiembrie 1955, în domiciliu obligatoriu, la Burdușeni, unde se aflau părinții săi. A stat acolo aprox. 1 an. Stabilizat, ulterior, la Timișoara (str. Cerceilor, nr. 1, bl. 66).

PEIOV, Maria. Născută la 3 iunie 1951, în comuna Breste—Timiș (nr. 5). Prunc deportat la 18 iunie 1951. Domiciliu obligatoriu, împreună cu familia, în Bărăgan, 4 ani.

PEIOV, Rafael. Născut la 1 ianuarie 1936, în comuna Beșenova Veche (nr. 385). Domiciliu obligatoriu, împreună cu familia, în Bărăgan, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951.

PEIOV, Rafaela. Născută la 21 septembrie 1917, la Beșenova (nr. 386). Domiciliu obligatoriu în Bărăgan.

PEIOVICI, Angelico. Născut la 17 noiembrie 1927, la Ciacova. Învățător din Banat, arestat în 1949 și condamnat la 25 de ani de închisoare, pentru "activitate într-un grup organizat, în favoarea lui Tito".

PEIOVICI, Iva. Țăran din satul Socol — Caraș. Domiciliu obligatoriu, împreună cu soția, Milena, și fiica, tot Milena, în Bărăgan, la Valea Viilor, 4 ani, de la 18 iunie 1951.

PEIOVICI, Milena. Vezi PeioVICI, Iva.

PEIOVICI, Milena. Vezi PeioVICI, Iva.

PEIȘANU. Inginer arestat în 1949. Detenția la Timișoara și Aiud.

PEITY, Rujita. Născut la 10 octombrie 1930, la Satchinez — Timiș. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, 4 ani și o lună, din 1951.

PEIU, Ecaterina Gh. Născută în 1907, în comuna Baimaclia-Cantemir (Basarabia). Deportată în 1949, din motive politice, în Tiumen, împreună cu copiii, Fiodor (născut în 1941) și Nicolae (n. 1943).

PEIU, Fiodor. Vezi Peiu, Ecaterina Gh.

PEIU, Gheorghe. Dat afară din serviciu.

Arestat de Securitatea Bacău, anchetat, timp de 6 luni, de căpitanul Popa, pentru răspândire de manifeste, bătut și condamnat în 1959, de Tribunalul Militar Iași, la 8 ani de închisoare, pentru "uneltire", în același lot cu Mihai Cornea și Nicolae S. Petcu. Detenția la Jilava, Gherla și în lagăre din Bălțile Dunării. Eliberat, prin grație, în 1964.

PEIU, Nicolae. Vezi Peiu, Ecaterina Gh.

PEJOV, Nikolaus. Născut la 9 iunie 1902, în comuna Teremia Mică — Timiș. Deportat în URSS, la 15 ianuarie 1945. A murit la 19 februarie 1947, la Krivoirog, în bazinul Donbas.

PELE, Florica. Născută la 11 aprilie 1940, în Bucovina care avea să fie ocupată, în scurt timp, de trupe sovietice. S-a refugiat, împreună cu familia, la Periam (nr. 420), în Banat. Domiciliu obligatoriu 4 ani, de la 18 iunie 1951.

PELE, Gheorghe (Ghiță). Muncitor. A făcut parte din Corpul Muncitoresc Legionar și a fost arestat și condamnat, în timpul regimului Antonescu. A evadat din închisoare și a intrat în clandestinitate. În decembrie 1948, Securitatea a neutralizat grupul format din Ștefan (Puiu) Florescu, Spiridon Obreja, Șerban Secu, Ionuț Stoian și Ștefan (Gandi) Teodorescu, care sprijineau logistic Rezistența anticomunistă. În această situație, Ion (Nelu) Jijie, care rămăsese centrul de legătură cu străinătatea și cu partizanii din munți, pe care îi sprijinea să-și găsească ascunzători, l-a contactat pe Gheorghe Pele și l-a trimis în județul Alba, pentru a găsi soluții de coordonare a mișcării de rezistență. În primăvara lui 1949 a avut loc, la Muntele Mare, lupta care s-a soldat cu decimarea grupării lui Nicolae Dabija, de către Securitate. Pele a luat legătura cu Leon Susman. Venit la București, Pele a aflat de căderea grupului Arnota și de împușcarea multor partizani din cadrul acestuia. Din cauza unor trădări, Securitatea a reușit să dea de urma lui Ștefan Cetățeanu, scăpat din încheștarea de la Arnota, și de cea a lui Gh. Pele. Cei doi au fost arestați, anchetați cu bestialitate la Jilava și Uranus, unde li s-a întocmit și dosarul penal. În ianuarie 1950, Pele a fost condamnat la muncă silnică și trimis la Gherla. În martie 1950, a sosit ordinul lui Alexandru Nicolski, ca toți deținuții cu pedepse mai mari de 15 ani să fie transferați la Timișoara. Ghiță Pele a fost transferat cu acel lot și a fost împușcat la Timișoara, probabil la 3 martie 1950, în cadrul masacrului care avea să dureze aprox. o lună și jumătate și în care aveau să cadă zeci de luptători anticomuniști de primă importanță.

PELE, Preda. Născut în 1911, în comuna Gura Padinii. Preot ortodox, paroh în comuna Grojdibodu — Olt. Arestat în 1959. Detenția la Poarta Albă.

PELEANU, Silvestru T. Născut la 1 martie 1928, în comuna Babița. Domiciliat la Constanța (Aleea Brândușelor, nr. 1). Deținut politic, 9 luni.

PELEANU, Simion I. Născut la 21 iulie 1901, în comuna Limanu — Constan-

ța. Arestat la 24 martie 1959 și torturat cumplit. I s-a înscenat un proces, pentru “crimă de uneltire contra ordinii sociale”, și a fost condamnat, de Tribunalul Militar Constanța. Detenția la Aiud, unde a și murit, la 20 octombrie 1960, din cauza regimului de exterminare impus de comandantul închisorii, colonelul Gheorghe Crăciun.

PELECZI, Ion. Condamnat. A murit la închisoarea Gherla, în 1963.

PELEHACI, Haralampie. Țăran din satul Filipăuți — Herța. Unul dintre cei 104 supuși represiunii sovietice, în 1940, la fel ca și cei doi țărani cu numele de Vasile Pelehaci.

PELEHACI, Vasile. Vezi Pelehaci, Haralampie.

PELEHACI, Vasile. Vezi Pelehaci, Haralampie.

PELEPCIUC, Adriana. Născută la 3 decembrie 1936, în comuna Ferendia — Timiș. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, împreună cu familia, 4 ani, de la 18 iunie 1951. Ulterior, s-a stabilit la Timișoara.

PELEVANIUC, Alexi. Fost primar al comunei Levinți — Hotin. A clădit trei școli primare și a sistematizat infrastructura comunei, realizând drumuri și podete. La intrarea trupelor sovietice în Basarabia, în martie 1944, a fost nevoit să-și împartă familia: soția și un copil în vârstă de 11 ani au rămas la Levinți, iar Alexi Pelevaniuc, împreună cu fiul său, Ion, au plecat în refugiu și au ajuns la Iecea Mare — Timiș, unde au fost și împroprietăriți. La 18 august 1951, cei doi au fost deportați în Bărăgan, la Dâlga, pentru 4 ani. Și de această dată, cu toată vârsta înaintată, A. Pelevaniuc a muncit din greu, în încercarea de a-și reface gospodăria. Din această cauză, la 1 august 1954 a paralizat. Fiul sau l-a dus la Spitalul Colentina din București, unde Alexi a murit.

PELEVANIUC (sau PALEVANIUC), Grigore. Născut în 1919. Din comuna Ivanovca — Bălți (Basarabia). Hamal în gara Bălți. A făcut parte din *Uniunea Democratică a Libertății*, organizație care a luptat pentru răsturnarea regimului comunist și pentru eliberarea Basarabiei

de sub ocupația sovietică. A lansat apeluri *Către ofițeri, soldați, muncitori, țărani și intelectuali*. Redăm, în continuare, fragmente dintr-un manifest lansat de organizație: “... *Ce v-a dat vouă Stalin, în cei 34 de ani de guvernare?! Robie, închisori, colhozuri, o viață semi-flămândă. Unde sunt pământul și libertatea voastră, pentru care ați vărsat atâtea lacrimi și sânge? Unde sunt Egalitatea, dreptul și bunăstarea voastră materială? Stalin v-a luat totul, chiar și sufletul și gândurile. El vrea să construiască comunismul mondial pe oasele voastre*”. Manifestul se încheia cu: “*Moarte comunismului!*”. Organizația a căzut în urma unor trădări, fiind infiltrată de autorități cu mai mulți provocatori. Arestările au început la 15 octombrie 1951. În total, au fost arestate, torturate și judecate 23 de persoane. Grigore Pelevaniuc a fost arestat la 8 decembrie 1951, condamnat la 19 martie 1952, la 10 ani de închisoare, pentru “activitate antisovietică” și trimis într-un lagăr de exterminare din Siberia.

PELEVANIUC, Ion. Vezi Pelevaniuc, Alexi.

PELIC, Severin. Născut la 18 mai 1935, la Găureni, în Bulgaria. Stabilit în Banat. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, împreună cu familia, 4 ani, din 1951. Stabilit, ulterior, la Timișoara.

PELICIU, Diana I. Născută la 12 august 1932, în Bulgaria. Stabilită în Dobrogea. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, 4 ani.

PELIC, Alexandru. Născut la 24 decembrie 1924, la Timișoara. Deportat în URSS, la Zaporoje, în ianuarie 1945. S-a întors la 22 februarie 1946.

PELIGRAD, Traian. Elev la Liceul *Mihai Viteazul* din Alba-Iulia. Membru al *Ligii Anticomuniste*. Arestat în vara lui 1953 și condamnat de Tribunalul Militar Deva, după un proces înscenat de Securitatea Deva. Din același lot cu Traian Peligrad au făcut parte și Tic Gherasim și Iosif Lupșan.

PELIN, Agafia. Vezi Pelin, Elena.

PELIN, Ana. Vezi Pelin, Ion S.

PELIN, Ana. Vezi Pelin, Vasilisia C.

PELIN, Ecaterina. Vezi Pelin, Elena.

PELIN, Elena. Născută în 1907, în comuna Vărătic, raionul Râșcani (Basarabia). Acuzată de “colaboraționism”, a fost deportată, împreună cu copiii, Ecaterina (n. 1942), Agafia (n. 1944), Vasile (n. 1944) și Gheorghe (n. 1949).

PELIN, Eremia. Muncitor din comuna Cordon — Neamț. Condamnat în 1950, în lotul Miron, prin sentința 298/25.09.1970 a Tribunalului Militar Iași, pentru “difuzare de manifeste național-țărăniște”.

PELIN, Gheorghe. Vezi Pelin, Elena.

PELIN, Gheorghe. Vezi Pelin, Olga G.

PELIN, Gheorghe I. Născut în 1912, în comuna Vărătic — Râșcani (Basarabia). Acuzat de “colaboraționism” și deportat de sovietici în 1949, cu soția, Olga.

PELIN, Ion S. Născut în 1905, la Cruglic — Criuleni (Basarabia). Deportat în 1949, împreună cu soția, Ana (n. 1906) și cele două fiice, Natalia (n. 1931) și Sofia (n. 1936).

PELIN, Maria V. Născută în 1901. Din Chișinău. Deportată în 1949, din motive politice, în Irkutsk.

PELIN, Natalia I. Vezi Pelin, Ion S.

PELIN, Norica. Arestată în februarie 1945, la Ploiești, împreună cu alți legionari care organizau un grup de rezistență anticomunistă în muntele Ciucaș. Torturată cu bestialitate de chestorul Smărăndoiu.

PELIN, Olga. Vezi Pelin, Gheorghe I.

PELIN, Olga G. Născută în 1905, la Chișinău. Deportată în 1949, la Irkutsk, împreună cu copiii, Vladimir (n. 1933), Tatiana (n. 1937), Simion (n. 1940) și Gheorghe (1940).

PELIN, Simion. Vezi Pelin, Olga G.

PELIN, Sofia I. Vezi Pelin, Ion S.

PELIN, Tatiana. Vezi Pelin, Olga G.

PELIN, Vasile. Vezi Pelin, Elena.

PELIN, Vasilia C. Născută în 1888, în comuna Galeșeni — Râșcani (Basarabia). Deportată în 1949, în Kurgan, împreună cu fiica sa, Ana (n. 1915), ca membre ale *Martorilor lui Iehova*.

PELIN, Vladimir. Vezi Pelin, Olga G.

PELINESCU. Jurnalist arestat în 1950. Detenția la Jilava.

PELINESCU. Din Bălești. Condamnat în 1959. Anchetat la Securitatea Cra-

iova. Detenția într-un lagăr din Bălțile Dunării.

PELIPETCAIA, Alexei. Vezi Pelipetcaia, Maria I.

PELIPETCAIA, Ana. Vezi Pelipetcaia, Maria I.

PELIPETCAIA, Evghenia. Vezi Pelipetcaia, Maria I.

PELIPETCAIA, Maria I. Născută în 1898, în comuna Tețcani — Briceni (Basarabia). Deportată în 1949, în regiunea Kurgan, cu copiii, Ana (n. 1921), Evghenia (n. 1928) și Alexei (n. 1938).

PELISENCO, Alexandru M. Din Ploiești (str. Muzelor, nr. 4). Arestat de Securitatea Ploiești și condamnat, după un proces înscenat. Detenția 6 ani și 7 luni.

PELIVALIUC, Maria I. Născută în 1897, în satul Beleuți — Fălești (Basarabia). Acuzată de “colaboraționism” cu inamicii URSS-ului și deportată în 1949, în regiunea Kurgan.

PELIVAN, Ana. Vezi Pelivan, Eufrosina C.

PELIVAN, Eufrosina C. Născută în 1897, în comuna Băcioi — Ialoveni (Basarabia). Deportată, în 1949, în regiunea Tiumen, împreună cu copiii, Ivan (n. 1932) și Ana (n. 1933).

PELIVAN, Ion Gh. Născut la 1 aprilie 1876, în comuna Răzeni — Lăpușna (în Basarabia, aflată în componența Imperiului Țarist). A urmat Seminarul Teologic din Chișinău și Facultatea de Drept din Estonia. De acolo, a putat corespondență cu membrii mișcării naționale din Basarabia, care își doreau înlăturarea stăpânirii rusești. Arestat în 1903, de către autoritățile țariste, și trimis la Mezen, în gubernia Arhanghelsk. Un an mai târziu, trimis pe frontul ruso-japonez din Manciuria. După înfrângerea Rusiei de către Japonia, a revenit la Chișinău, unde a activat în cadrul mișcării naționale românești, alături de Pantelimon Halippa, Constantin Stere ș.a. Judecător în județul Bălți, din 1907 până în 1912, când a fost destituit, în cadrul unei ultime înăsprii

a regimului țarist din Basarabia. La 3 aprilie 1917 a făcut parte din Comitetul de Organizare al Partidului Național Moldovenesc. La 20 octombrie 1917 a fost cooptat în Sfatul Țării, după care a fost numit director-general la Externe și, la 14 decembrie 1917, a plecat la Iași, pentru a solicita sprijinul armatei române. La 13 ianuarie 1918 a revenit la Chișinău, odată cu trupele românești. A participat activ la redactarea actului de independență a Republicii Moldovenești și a fost, alături de Pan Halippa și de ardeleanul stabilit la Chișinău, Onisifor Ghibu, unul dintre cei mai hotărâți susținători ai unirii Basarabiei cu România. Ales deputat, a votat, la 27 martie 1918, în favoarea unirii Basarabiei cu România. A fost delegat al României la Conferința de Pace de la Paris (1919-20) și la cea de la Geneva (1922). A fost Ministrul Basarabiei și deputat țărănist și național-țărănist, în mai multe legislaturi. În 1940, în momentul invaziei sovietice, s-a refugiat la București, în 1941 s-a reîntors la Chișinău, iar în 1944 a fost nevoit să părăsească din nou, de data aceasta definitiv, Basarabia. S-a stabilit la București (str. I. L. Caragiale), de unde a fost arestat, în noaptea de 5 spre 6 mai 1950, și trimis la Sighet, alături de alți citori ai României Mari, precum ardeleanul Iuliu Maniu și bucovineanul Ion Nistor. Ion Pelivan, unul dintre artiștii unirii Basarabiei cu România, la 1918, a murit la Sighet, în condiții de exterminare. La 24 ianuarie 1954 a fost aruncat într-o groapă comună din Cimitirul Săracilor din Sighet.

PELIVAN, Ivan. Vezi Pelivan, Eufrosina C.

PELLE, Ioniță. Născut la 9 mai 1895, în comuna Pomi — Satu Mare. Fiul preotului Aurel Pelle. A urmat Gimnaziul lutheran german din Reghin, Liceul catolic din Satu Mare și Liceul premonstratens, luându-și bacalaureatul în 1913, la Oradea. A urmat Academia Teologică Latină Maghiară din Oradea și Facultatea de Teologie din Budapesta. A condus primul cor românesc din Budapesta. A luat parte la Marea Adunare Națională de la Alba-Iulia, de la 1 decembrie 1918,

care a proclamat Unirea Transilvaniei cu România. A organizat Garda Națională din comuna Pomi. Și-a continuat studiile de teologie la Strasbourg. Câțiva ani a fost profesor de limba franceză, după care a fost hirotonit, în 1932, preot greco-catolic și a primit parohia Stâna de Vale, după ce fusese, un timp, secretar episcopal la Oradea. Arestat în 1948 și bătut cu bestialitate, pentru că refuzase să treacă la ortodoxie. Rearestat și bătut cu și mai multă cruzime, pentru că îi divulgase soției unui partizan anticomunist, locul unde fusese îngropat trupul neînsuflit al acestuia. Eliberat în 1964. A continuat să țină slujbe, în clandestinitate, având o importantă contribuție și la formarea de noi preoți. A murit în 1981.

PELLE, Silvia. Născută la 3 octombrie 1909. Învățătoare în comuna Galșa — Arad. Arestată la 7 ianuarie 1957 și condamnată de Tribunalul Militar Cluj, la 16 ani de închisoare, fiind acuzată că întreținuse o catehizare a copiilor și pentru că simpatizase cu legionarii. Detenția la Cluj, Jilava, Mislea, Miercurea Ciuc, Arad și Oradea. Eliberată, prin grațiere, la 28 iulie 1964. A murit în 1994.

PELLE, Veturia. Născută la 5 aprilie 1931, în comuna Cămpenii de Jos. Domiciliu obligatoriu în Bărağan, 4 ani, din 1951.

PELMUȘ, Constantin I. Născut la 14 aprilie 1903, în comuna Capul Piscului — Muscel. Tată a 7 copii. Condamnat, prin sentința 60/5.06.1958 a Tribunalului Militar București, la 12 ani de închisoare, pentru că îi oferise, de câteva ori, găzduire partizanului Șerban Ion, care era urmărit de Securitate. Eliberat, prin grațiere, în 1964.

PELMUȘ, Nicolae I. Născut la 12 martie 1893, în comuna Militari — București. Condamnat în 1950. Detenția la Jilava, Gherla și Poarta Albă. A murit la 10 octombrie 1952, în condiții de exterminare, la Capul Midia.

PELOC, Iosif. De naționalitate slovacă. Electrician din Pecica — Timiș. Condamnat, de Tribunalul Militar Timișoara, la 2 ani de închisoare. În 1952, se afla în lagărul de la Onești.

PELTECHI, Anastase A. Din Ploiești (str. Democrației, nr. 110, bl. D). Condam-

nat în 1948. Deținut politic, 10 ani și 9 luni.

PELTZ, Isac. Născut la 12 februarie 1899, la București. Scriitor român de origine evreiască. Romancier și publicist. A semnat la *Adevărul*, *Dimineața*, *Flacăra*, *România literară*. A publicat volumele: *Fiori, Stația roșie*, *Paiate*, *Fantome vopsite*, *Viața cu haz și fără a numitului Stan* (pentru care a primit Premiul Societății Scriitorilor Români), *Horoscop*, *Amor încuiat*, *Calea Văcărești*, *Foc în Hanul cu Tei*, *Noaptea domnișoarei Mili*, *Actele «vorbește»* ș.a. Francmason. Arestat în 1949 și condamnat în 1950, la 3 ani de închisoare. Detenția la Calea Rahovei, Jilava, Gherla, Aiud. A avut o fiică, pictorița Tia Peltz, și a murit în 1980.

PELZER, Matias. Născut la 17 ianuarie 1896, la Sagul — Timiș. A murit la 23 ianuarie 1945, în Ungaria, în timp ce încerca să fugă spre vestul Europei, de teama trupelor sovietice.

PELZER, Matias. Născut în 1900, în comuna Tisa Nouă — Timiș. Deportat în 1945, în URSS, la muncă forțată. A murit la 23 martie 1947, în Donbas, în condiții de exterminare.

PELZER, Nikolaus. Născut la 26 septembrie 1899, la Tisa Nouă — Timiș. Deportat în 1945, în URSS, la muncă forțată. A murit la 12 mai 1947, în condiții de exterminare.

PELZER, Peter. Născut la 29 august 1927, la Tisa Nouă — Timiș. Deportat în 1945, în URSS, la muncă forțată. A murit la 17 februarie 1947, în Donbas.

PELZER, Sebastian. Născut în 1899, în Masloc. Deportat în 1945, în URSS, unde a și murit.

PENARU, Ion O. Născut la 10 aprilie 1919. Din Dobrogea. Domiciliu obligatoriu, 1 an și o lună.

PENCA, Ilie A. Născut la 2 februarie 1926, în comuna Lisa — Teleorman. Adventist. Luat în armată la 25 octombrie 1948 și trimis, din cauza convingerilor

sale religioase, într-un detașament de muncă. Pentru că refuza să lucreze sâmbăta, a fost judecat de Tribunalul Militar Timișoara, într-un lot de 16 tineri care împărțeau aceleași convingeri. Condamnat, în septembrie 1950, la 4 ani de închisoare. Detenția la Timișoara și Arad. Reducându-i-se pedeapsa, a fost eliberat la 30 decembrie 1951, dar a fost în continuare supus supravegherii și chemat des la Securitate.

PENCIU. Din Craiova. Fost inspector de poliție, arestat în 1952 și condamnat la muncă forțată. Detenția la Cernavodă, unde a și murit în 1954, în condiții de exterminare.

PENCIU, Alexandru. Țăran din Brebeni — Olt. Arestat la 26 iunie 1952 și condamnat, după un proces înscenat, împreună cu Marin Nancu și Ilie Prună, prin sentința 50/29.09.1952, pentru că îi îndemnase pe țăranii din comună să se retragă din colectiva agricolă, pentru că ar fi urmat să izbucnească un război între sovietici și americani. Detenția la Jilava, Gherla și în mine de plumb.

PENCIU, Dumitru. Condamnat în 1951. În 1954, se afla la închisoarea Lugoj.

PENCIU, Marianne. Născută la 6 iunie 1924, la Lovrin. Deportată în URSS, la 14 ianuarie 1945. A revenit în țară la 16 octombrie 1949. Stabilită la Timișoara.

PENCIU, Nicolae. General condamnat. Detenția la Jilava.

PENCIU, Oprea. Condamnat, prin sentința 1862/1949, pentru legături cu partizanii anticomuniști din muntele Arnota.

PENCIU, Tudor (unchiul lui Penciu-Gorunescu, Gheorghe, frate cu Vasile Penciu, tatăl acestuia). Născut în 1902, în comuna Veneția de Jos — Făgăraș. Șofer la București. Membre P.N.Ț. A luat parte la încercarea colonelului Precup, de asasinare a Regelui Carol II, la Patriarhie. În urma unui denunț, a fost arestat, împreună cu ceilalți membri ai grupului. Condamnat la 10 ani de închisoare. Detenția la Jilava, Văcărești și Doftana, unde i-a cunoscut pe Gheorghe Gheorghiu-Dej și pe alți șefi comuniști, fără să se implice, însă, în politica lor. Eliberat în 1940, după

abdicarea forțată a lui Carol II. Taximetrist în București (1940-44). După 1944, a făcut parte din Gărzile *Iuliu Maniu*. La alegerile din noiembrie 1946, a fost numit să conducă o secție de votare de pe str. Visarion, dar la numărătoarea voturilor a fost dat afară din secție, sub amenințarea pistolului, timp în care urnele au fost înlocuite, fiind aduse urne care conțineau numai voturi pentru comuniști. După aflarea rezultatelor alegerilor, colonelul Precup și grupul său au trecut de partea comunistilor. Precup a fost înaintat la gradul de general și numit primar al Clujului. Tudor Penciu nu a fost arestat; chiar după naționalizarea taximetrelor, și-a păstrat mașina în proprietate și a continuat să practice taximetria, fiind și proprietarul unei garsoniere pe Calea Victoriei și beneficiarul unei pensii de ilegalist. În timpul unei anchete din 1958, locotenentul C. Cenușe i-a spus nepotului său, Gheorghe Penciu: “*Bine, banditule, nu puteai urma și tu exemplul unchiului tău? Ai fi fost acum om mare și nu mai ajungeai pe mâinile noastre*”. Tudor Penciu a murit prin 1961-62 (biografie alcătuită pe baza datelor furnizate de d-l Gheorghe Penciu-Gorunescu, nepotul lui Tudor Penciu).

PENCIU-GORUNESCU, Gheorghe.

Născut la 26 ianuarie 1926, în comuna Valea Iașului — Argeș. A absolvit liceul teoretic. Arestat în 1948, torturat la Securitate și condamnat, de Tribunalul Militar

București, la 8 ani de temniță grea. Detenția la Târgsor, Jilava și Canal (Peninsula) unde, din cauza muncii forțate, s-a îmbolnăvit de T.B.C., fapt pentru care a fost trimis la “închisoarea-spital” de la Târgu-Ocna, unde a fost unul dintre deținuții care s-au opus *reeducării* organizate de lotul venit de la Pitești. Eliberat în 1956. Rearestat la 10 august 1958, din gara Căineni, de pe Valea Oltului, unde lucra, din cauza unui denunț al profesorului Nicolae Stoicescu, fost deținut politic (1

an), care avea să colaboreze cu regimul și să ajungă ambasador și ministru. La Securitatea de la Uranus (București), Gheorghe Penciu-Gorunescu a fost torturat de maiorul Gheorghe Enoiu (alias Leonida), cunoscut călău, și de unul dintre subalternii acestuia, căpitanul Constantin Cenușe. Zdrobit, a fost dus la spitalul Văcărești, pentru a se reface, în vederea procesului. Condamnat la muncă silnică pe viață, învinuit că, în timpul primei perioade de detenție, oferise sprijin unor deținuți foarte grav bolnavi, aflați la Târgu-Ocna. Detenția la Jilava, Gherla și Aiud, unde a trecut prin *reeducarea* organizată de colonelul Gheorghe Crăciun, în vederea compromiterii deținuților care aveau să fie eliberați. Gh. Penciu-Gorunescu a stat o vreme și în așa-zisul spital al închisorii Aiud, fiind grav bolnav de tuberculoză pulmonară, intens pozitiv, cu o cavernă de mărimea unui ou și propus pentru toraco-plastie. Cu toate că era foarte bolnav, a fost ținut la izolare, pe timp de iarnă, pentru că îndrăznise să joace șah cu piese confecționate din săpun și miez de pâine. Pe tot parcursul *reeducării*, nu a compus decât câteva poezii umoristice, total apolitice, pe când se afla în spital, și a asigurat grafica pentru titlurile câtorva articole din gazeta de perete a închisorii. Acest refuz de a se *reeduca* explică eliberarea lui printre ultimii, la 28 iulie 1964, cu toate că era foarte bolnav. După eliberare, a stat 2 ani internat, la Spitalul Pantelimon, și apoi a lucrat ca: manipulant, pontator, tehnician și, în final, proiectant principal la I.S.P.A. După 1990, a publicat cărți (*Medici în recluziune, Candidați pentru Eternitate*) și articole (peste 200, în *România liberă, Astra, Contemporanul, Cuvântul românesc, Gândirea, Literatorul, Luceafărul* ș.a.), despre experiența sa carcerală, contribuind la aflarea adevărului despre crimele regimului comunist din România. A mai publicat și un volum de *Popasuri umoristice*, o carte de epigrame și 4 cărți pentru copii. Membru al Asociației Ziaristilor Români, al Societății Scriitorilor Medici și al Uniunii Scriitorilor din România (din 2003). Apare și în Dicționarul F — G, sub numele de Gorunescu, Penciu Gh.

PENCOV, Agafia. Vezi Pencov, Domnica Gh.

PENCOV, Ana V. Vezi Pencov, Vasile I.

PENCOV, Daria V. Vezi Pencov, Vasile I.

PENCOV, Domnica Gh. Născută în 1909, în comuna Trifeștii Noi — Cahul (Basarabia). Deportată în 1949, în Altai, împreună cu fiica, Agafia (n. 1936).

PENCOV, Eudochia. Vezi Pencov, Vasile I.

PENCOV, Eugenia. Vezi Pencov, Nicolae N. (tatăl).

PENCOV, Eugenia. Vezi Pencov, Nicolae S.

PENCOV, Gheorghe V. Vezi Pencov, Vasile S.

PENCOV, Ion N. Vezi Pencov, Nicolae N. (tatăl).

PENCOV, Maria N. Vezi Pencov, Nicolae N. (tatăl).

PENCOV, Nicolae N. (tatăl). Născut în 1896, la Trifești — Cahul (Basarabia). Deportat în 1949, în Altai, cu copiii săi, Nicolae (n. 1925) și soția acestuia, Eugenia (n. 1925), Maria (n. 1933), Stepanida (n. 1934) și Ion (n. 1936).

PENCOV, Nicolae N. (fiul). Vezi Pencov, Nicolae N. (tatăl).

PENCOV, Nicolae S. Născut în 1888, în satul Troita — Leova (Basarabia). Deportat în 1949, cu soția, Eugenia (n. 1898).

PENCOV, Piotr S. Din orașul Anenii Noi (Basarabia). Ucis în 1945, de către N.K.V.D.

PENCOV, Stepanida. Vezi Pencov, Vasile S.

PENCOV, Stepanida N. Vezi Pencov, Nicolae N. (tatăl).

PENCOV, Ștefan V. Vezi Pencov, Vasile S.

PENCOV, Vasile I. Născut în 1888, în comuna Trifeștii Noi — Cahul (Basarabia). Deportat în 1941, la Aktiubinsk, împreună cu soția, Eudochia (n. 1899), și fiicele, Ana, Vasilisia și Daria.

PENCOV, Vasile S. Născut în 1894, în satul Troita — Leova (Basarabia). Țăran înstărit. Deportat în 1949, cu soția, Stepanida, și copiii, Ștefan (n. 1930) și Gheorghe (n. 1937).

PENCOV, Vasilisia V. Vezi Pencov, Vasile I.

PENCOVICI, Mihail E. Născut la 20

junie 1893. Ginerele lui Dimitrie Burileanu, fost guvernator al Băncii Naționale. A lucrat în diplomație: atașat de legatie (1918-20), secretar de legatie (1920-38),

consilier și consul-general (1938-43) și ministru plenipotențiar (10 decembrie 1946 — 20 noiembrie 1947). Arestat în 1949. A murit la 27 februarie 1953, la câteva luni de la eliberare, din cauza condițiilor de detenție, în urma cărora se îmbolnăvise grav, de tuberculoză.

PENDA, Achim. Născut la 25 decembrie 1930, la Comoriște — Timiș. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, 4 ani și o luna, din 1951.

PENDICHI, Săftica. Din Dobrogea. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, începând cu 1951.

PENDRIC, Ignat S. Născut în 1897, în comuna Biliceni Noi — Sângerei. Deportat în 1949, în Irkutsk, împreună cu soția, Maria (născută în 1900), din cauza apartenenței la secta *Martorilor lui Iehova*.

PENDRIC, Maria. Vezi Pendric, Ignat S.

PENEA, Ilie P. Din județul Dolj. Condamnat de Tribunalul Militar Craiova.

PENEA, Ion. Născut în 1911. Contabil din Buzău. Judecat în procesul înscenat de Securitate organizației anticomuniste *Pajura Neagră* și condamnat, prin sentința 972/24.06.1948 a Tribunalului Militar București, la 4 luni de închisoare.

PENEA, Viorel. Student la medicina veterinară. Arestat la 1 decembrie 1951 și condamnat de Tribunalul Militar Timișoara, prezidat de Gaydo Tiberiu.

PENESCU. Comandor condamnat în 1948, într-unul dintre loturile procesului grupării de rezistență anticomunistă din jurul lui Popp, Bujoii, Manu și Măcellariu.

PENESCU. Colonel de jandarmi din București (str. Sfânta Treime). Arestat în

1949. Detenția la Jilava, Aiud ș.a. A murit la închisoare.

PENESCU, Alexandru I. Din Azuga (str. 23 August, nr. 29). Deținut politic, 1 an și 5 luni.

PENESCU, Fulvia (soția lui Penescu, Nicolae N.). Născută la 12 ianuarie 1906, în familia Dristoreanu. Absolventă a Institutului *Sf. Maria* din București. A activat în Comitetul de Asistență al P.N.Ț. Arestată la 14 iulie 1947, împreună cu soțul ei, în cadrul înscenării de la Tămădău, prin care comuniștii au urmărit compromiterea fruntașilor național-tărăniști. Condamnată la 6 luni de închisoare. După eliberare, la 3 martie 1949, a fost evacuată din casa din București (str. Andrei Mureșanu) și i-au fost confiscate și proprietățile din comuna Teiu — Argeș. Din 1953, a fost trimisă cu domiciliu obligatoriu în Bărăgan, unde i s-a agravat boala și a murit, la 14 martie 1962, în timp ce soțul și fiul său se aflau la închisoare.

PENESCU, Ileana (soția lui Penescu, Vladimir N.). Arestată și anchetată.

PENESCU, Ion. Din București. Condamnat, prin decizia 377/30.08.1951, la 6 luni de muncă forțată.

PENESCU, Nicolae N. Născut la 28

februarie 1897. Domiciliat la București (str. Andrei Mureșanu, nr. 16). Avocat cu studii la Paris. Președinte al Uniunii Barourilor din România. Membru P.N.Ț., președinte

al organizației de Argeș, după plecarea lui Armand Călinescu în *Frontul Renașterii Naționale*, organismul politic al Regelui Carol II. Deputat și Ministru de Inteme (4 noiembrie — 6 decembrie 1945). În timpul mandatului de ministru a avut mari probleme din cauza comuniștilor, care începuseră să ocupe, prin forță, prefecturile. Împotriva lui, comuniștii au dezlănțuit o violentă campanie de presă (vezi Dinu C. Giurescu, *Guvernarea Nicolae Rădescu*, Ed. ALL, București, 1996, p. 42). După ce și-a dat demisia din postul ministerial, a fost numit secretar-general

al Partidului Național-Țărănesc, în locul lui Ghiță Popp. La 9 august 1946, la Tribunalul din Pitești, s-a produs asupra lui o tentativă de asasinat, care s-a soldat cu 2 morți (avocatul Gheorghe Mihai, președintele asociației *Tinerii prieteni ai anglo-americanilor* și Ion-Tică Popescu) și 16 răniți, dar în urma căreia Penescu a scăpat, chiar dacă grav rănit. Presiunile sovietice crescând în direcția desființării partidelor istorice, N. Penescu a acceptat cu greu, la insistențele lui Iuliu Maniu, să facă parte din grupul de lideri național-tărăniști care ar fi urmat să plece, pe calea aerului, în Occident, pentru a lupta cu mai multă eficiență împotriva comunizării României. A căzut în capcana întinsă de comuniști la Tămădău și a fost arestat, împreună cu soția sa, la 14 iulie 1947, în jurul orei 6.30. În timpul anchetei, din cauza presiunilor la care a fost supus, a făcut o serie de declarații prin care se desolidariza parțial de Iuliu Maniu, considerându-l “*dictator cu mânuși*”. Această colaborare cu organele de anchetă a facilitat eliberarea mai rapidă a soției sale. Nicolae Penescu a fost, însă, condamnat, prin sentința 1988/11.11.1947, la 5 ani de închisoare. După condamnare, a fost trimis, împreună cu alți colegi de lot care avuseseră atitudini similare, la închisoarea din Craiova. A fost readus la București cu ocazia anchetării lui Lucrețiu Pătrășcanu și a fost folosit ca martor al acuzării în procesul acestuia. În timpul anchetei în legătură cu Pătrășcanu, procurorul a inițiat un proces de “îndreptare”, în urma căruia lui Penescu și lui Nicolae Carandino le-au fost majorate pedepsele. Penescu a fost condamnat la 8 ani de închisoare. În 1955, a fost trimis cu domiciliu obligatoriu, în Bărăgan. Acolo, fiul său i-a dus lucrurile de care avea nevoie. În septembrie 1959, în urma dispoziției care prevedea arestarea tuturor celor care aveau condamnări, dar se aflau în libertate sau cu domiciliu obligatoriu, Nicolae Penescu a fost rearestat și condamnat, în urma unui proces înscenat, la încă 15 ani de închisoare. Alături de el au mai fost condamnați și fiul său și un șofer, pentru vina de a-i fi dus, în Bărăgan,

lucruri trebuitoare pentru iarnă. Ajutarea propriului tată era, așadar, infracțiune pentru “justiția” comunistă. Nicolae Penescu a fost detinut, de această dată, la Jilava. Acolo a fost închis, împreună cu el, și autorul acestui dicționar, Cicerone Ionițoiu, care s-a aflat lângă el în aprilie 1962, atunci când a primit vestea tragică a morții soției sale, Fulvia. Cicerone Ionițoiu l-a lăsat în camera 8 de la Jilava și avea să-l regăsească în aceeași închisoare, în august 1963, când a început să fie supus acolo *reeducării*. Nicolae Penescu a fost plimbat prin București și Ploiești, împreună cu Ion Marinache, pentru a vedea cu ochii lor “realizările” regimului comunist și pentru a le relata și celorlalți deținuți, pentru a-i convinge pe aceștia să o “rupă cu trecutul” și să-și facă autocritica, îmbrățișând, cel puțin declarativ, doctrina comunistă. În februarie 1964, a fost scos din celulă, pentru a-și rescrie “autocritic” trecutul, conform directivelor regimului. Dimineața, în timpul plimbării, înainte de a fi dus să scrie, încerca, precum relatează Cicerone Ionițoiu, “*să ne povestească, mie și lui Vasile Bourceanu, ce scrisese cu o zi înainte. I-am spus că nu mă interesează. Insistând să ne aducă la cunoștință ce scria, a treia zi i-am spus că poate scrie orice, dar că, înainte de a începe, trebuia să se gândească la cei care muriseră pentru el, adică la soția sa, la Gheorghe Mihai și la Tică Popescu. A tăcut și după două zile a încetat să mai scrie. Până atunci, în timpul nopții își pusese pătura în cap și cei din apropierea lui l-au auzit plângând. Se bănuia că era și foarte bolnav. Nu mult după ce a oprit redactarea autocriticii, ofițerul politic Toth l-a beștelit așa cum numai securiștii știau s-o face, rupându-i hârtiile, acuzându-l că și bătuse joc de tov. colonel și că acolo, la Jilava, aveau să-i putrezească oasele”*. Eliberat la sfârșitul lui iulie 1964. În aprilie 1968, președintele Franței, Charles de Gaulle, a vizitat România, din delegația franceză făcând parte și prim-ministrul Couve de Murville, care fusese coleg de facultate cu Nicolae Penescu. Cu acea ocazie, Penescu a solicitat să viziteze

Franța și a primit aprobare pentru o călătorie de 6 luni, timp în care i s-a aprobat azilul politic. Nu s-a mai întors în România. În Franța, a pus bazele Consiliului Național Român, cu reprezentanțe în 5 state europene, în SUA, Canada și Australia. Prin intermediul acestui organism, a adus la cunoștința lumii libere teroarea exercitată de regimul comunist din România. Securitatea a exercitat presiuni asupra fiului său, Vladimir, pentru a-și vizita tatăl însoțit de un colonel de securitate. Nicolae Penescu a informat autoritățile franceze în legătură cu vizita preconizată. Acestea l-au sfătuit să îi primească pe cei doi, să afle ce dorește Securitatea română și să le comunice lucrurile aflate. Securistul i-a cerut lui Penescu să ducă o campanie pentru susținerea dreptului istoric românesc asupra Transilvaniei și pentru inducerea în opinia publică internațională a existenței pericolului ca Transilvania să fie luată de Ungaria. Penescu a refuzat oferta, replicându-i ofițerului de securitate că lansarea unei astfel de campanii ar fi însemnat abandonarea luptei împotriva dictaturii comuniste și a lui Nicolae Ceaușescu, ceea ce ar fi însemnat înfăptuirea celei mai grave crime împotriva poporului român. La înapoierea în România, fiul său i-a dat de știre că avea probleme cu Securitatea și l-a rugat să îl cheme definitiv în Franța. Nicolae Penescu nu putea interveni pe lângă autoritățile franceze, care știau că Vladimir venise cu ceva timp în urmă în Franța, însoțit de un ofițer de securitate. Totuși, a făcut eforturi pentru a-și ajuta fiul, simțindu-se și responsabil pentru situația în care se afla acesta. Vladimir Penescu a fost primit în Elveția, împreună cu familia, ca azilanți politici. Bucureștiiu continua să îl supravegheze cu atenție pe Nicolae Penescu, așa cum făcea, de altfel, cu toți românii care deranjau autoritățile comuniste. Când a avut loc, la Madrid, Conferința pentru Securitate în Europa, la care s-au întâlnit miniștrii de externe, Nicolae Penescu s-a deplasat și el în capitala Spaniei, împreună cu o delegație care a înaintat participanților la conferință un memorandum documentat asupra situației din România, unde

regimul comunist distrusese oamenii, sufletește și trupește, și patrimoniul național, dărâmat cu furie neroniană de Ceaușescu. În Occident, în linia atitudinii sale demne și ferm anticomuniste, Nicolae Penescu s-a preocupat și de refacerea P.N.Ț.-ului în exil. Aceste acte nu i-au fost iertate și, la 3 februarie 1981, a primit la Paris un colet conținând o bombă artizanală, care l-a rănit. Concomitent, au mai primit astfel de colete Paul Goma și Șerban Orescu. Din cauza consecințelor rănilor, Nicolae Penescu a murit la spital. La înmormântarea lui a venit și Vladimir, de la Lausanne, care s-a opus coborârii tricolorului în bernă, în fața Ambasadei României de la Paris.

PENESCU, Tiberiu. Născut în 1876. Din Râmnicu-Sărat. Absolvent al Liceului Militar de la Iași și al Facultății de Medicină Militară. A renunțat la cariera militară și a ajuns șeful Secției Interne din cadrul Spitalului din Brăila. Arestat în 1947, de către Siguranță, chiar de la spital. Omorât în anchetă.

PENESCU, Vladimir N. (fiul lui

Penescu, Nicolae N.). Născut în 1924. Jurisconsult. Arestat în 1959 și condamnat, împreună cu un șofer, pentru că îi dusese provizii tatălui său în Bărăgan, unde acesta se

afla cu domiciliu obligatoriu. Eliberat în 1964. Ținut sub observație de Securitate, care a încercat să îl și folosească, pentru a ajunge la tatăl său. A plecat în exil în Elveția, împreună cu familia.

PENESIU, Victor D. Născut la 12 noiembrie 1890, în comuna Făget — Caraș-Severin. Condamnat în 1952, la muncă forțată. Detenția la Canal. A murit la 30 decembrie 1952, în lagărul de la Peninsula.

PENIȘOARĂ, Pericle. Născut la 30 mai 1900, la Deleni — Iași. Învățător în comuna Oțeleni, vecină cu Deleni, lângă Huși. Arestat în 1951. A murit la 16 februarie 1953, în lagărul de la Culmea, din cauza regimului de exterminare prin muncă forțată.

PENIȘOARĂ, Viorel. Elev la Liceul din Huși. Arestat de Securitatea Galați și condamnat în 1950, în urma unui proces înscenat de Tribunalul Militar Iași unui grup mai mare de elevi, la 1 an de închisoare.

PENSKA, Robert. Născut la 11 iunie 1901, la Nădrag — Caraș-Severin. Deportat în 1945, în URSS. A murit la 6 decembrie 1945, în Donbas, în condiții de exterminare prin muncă forțată.

PENTECHER, Toma. Din Parva-Năsăud. A denunțat Securității, în ianuarie 1949, organizația anticomunistă *Liga Apărării Național-Crestine*, condusă de Leonida Bodiș, dar a fost el însuși arestat și condamnat la 12 ani de închisoare. În 1952 se afla la închisoarea Aiud.

PENTELEICIUC, Cochină (al lui Gheorghe). Din comuna Voloca — Hliboca (Adâncata) — Basarabia. Deportat în 1941. A murit în 1945, într-un lagăr din Siberia, în condiții de exterminare.

PENTELEICIUC, Gheorghe (al lui Nicolai). Din comuna Voloca — Hliboca (Basarabia). Deportat în 1945, la Onega, unde a murit în același an, în condiții de exterminare.

PENTELEICIUC, Ilie (al lui Cosma). Din comuna Voloca — Hliboca (Basarabia). Deportat în 1941. A murit în 1944, la Onega, în condiții de exterminare.

PENTELEICIUC, Procopie (al lui Nistor). Din comuna Voloca — Hliboca (Basarabia). Deportat de sovietici, în 1941. A murit în 1945, într-un lagăr din Siberia, în condiții de exterminare.

PENTELEICIUC, Toader (al lui Nicolai). Din comuna Voloca — Hliboca (Basarabia). Deportat de sovietici. A murit în 1944, la Onega, în condiții de exterminare.

PENTELESCU, Gheorghe. Născut la 22 iulie 1927. Elev la Liceul din Cemăuți. Refugiat la Brad, în 1944, după invazia sovietică în Bucovina. Arestat, împreună cu mai mulți elevi, membri în Frațiile de Cruce din Brad. Condamnat de Tribunalul Militar Sibiu, la 1 an de închisoare, pentru "uneltire". Detenția la Deva, între 1948 și 1949, sub numele de Gheorghe Penteliciuc. După eliberare, s-a îmbolnăvit de plămâni, din cauza tratamentului barbar

căruia îi fusese supus în timpul detenției. A murit în 1995.

PENTIA, Nicolae Gh. Născut la 18 iunie 1919, în comuna Răcâșdia — Caraș-Severin, lângă Oravița. Țăran domiciliat în satul Ilidia, din cadrul comunei Răcâșdia. Arestat la 25 noiembrie 1949 și condamnat de Tribunalul Militar Timișoara, la 7 ani de închisoare, pentru "uneltire și detinere de armament". Detenția la Gherla, unde a murit, în 1953.

PENTIUC, Gheorghe. Din comuna Lisaura — Suceava. Absolvent de liceu. Membru al organizației *Cetatea lui Ștefan cel Mare*, care a acționat în regiunea Suceava — Botoșani, în perioada 1949-1950, în vederea alăturării la lupta anti-comunistă a partizanilor din munți. Arestat la sfârșitul lui august 1950, torturat la Securitățile din Suceava și Iași, unde a fost și judecat, într-un lot de 13 tineri. Condamnat în noiembrie 1951 (vezi și Pânzariu, Vasile).

PEPA, Ion. Țăran din Domașnea. Tatăl unui copil. Arestat în 1949, pe baza declarațiilor făcute, în anchetă, de către unii dintre cei arestați în lotul Petre Domașneanu. Anchetat la Securitatea din Lugoj.

PEPA, Iosif. Țăran din Domașnea, care i-a sprijinit pe partizanii anticomuniști din regiunea Teregoва. La un 15 august, pe când cobora din munte, i s-a aruncat o pătură în cap și a fost dus la Securitatea din Caransebeș. Acolo a fost bătut, după care a fost trimis la Securitatea din Timișoara, unde a trecut prin noi chinuri. Condamnat, de către Tribunalul Militar Timișoara, în urma unui proces înscenat, la 5 ani de închisoare, pentru ajutorarea partizanilor. Detenția la Jilava, Peninsula, Gherla, Baia Sprie.

PEPA, Nicolae P. Născut la 20 august 1918. Din Dobrogea. Deportat, 6 luni, în URSS.

PEPELEA, Dumitru (al lui Ion). Născut în 1914, în comuna Ceahor — Hliboca (Adâncata) — Bucovina de Nord. A fost omorât de sovietici, în 1942.

PEPELEA, Ștefan. Țăran din satul Molodia — Hliboca (Bucovina). Deportat în 1944.

PEPELEA, Vasile. Țăran din satul Molodia — Hliboca (Bucovina). Împușcat de sovietici, în iarna lui 1941, pentru că încercase să se refugieze în România.

PEPELEA, Vasile. Țăran din satul Molodia — Hliboca (Bucovina). Deportat în 1944.

PEPENE, Grigore. Născut la 10 mai 1925, în județul Vrancea. Arestat în 1951, torturat la Securitatea Galați și condamnat la 10 ani de închisoare, pentru "uneltire". Detenția la Gherla, Aiud, mina de plumb de la Baia Sprie și în lagăre din Bălțile Dunării.

PEPI, Stere. Din comuna Ceamurlia — Tulcea. Condamnat pentru legături cu mișcarea de rezistență.

PEPI, Tudor D. Născut la 23 august 1925, în Bulgaria. Domiciliat în Medgidia. Arestat la 5 iulie 1949, de Securitatea Constanța, torturat de N. Doicaru și condamnat la 12 ani de muncă silnică, pentru "uneltire". Detenția la Aiud și în lagăre de muncă forțată.

PEPICI, Constantin. Țăran din comuna Varias — Timiș. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, la Fundata, 4 ani, de la 18 iunie 1951.

PEPICI, Dumitru. Născut la 9 decembrie 1913, la Bacova-Buziaș. Arestat și anchetat la Securitatea Timișoara.

PEPINE, Benone. Arestat în noiembrie 1948, de Securitatea Brașov, și bătut cu bestialitate de locotenentul Popovici, care dorea să obțină de la el informații în legătură cu Alexandru Salcă și Dimitriu, care reușise să scape de urmărire și să se ascundă în pădure. Condamnat de Tribunalul Militar Brașov.

PEPINE, Ion. Elev la Liceul *Dr. Ion Meșotă* din Brașov. Arestat, la 15 mai 1948, cu grupul membrilor Fraților de Cruce. Torturat și condamnat. Detenția la Târgșor și Jilava.

PEPTEA, Ion. Țăran din comuna Iași, de la poalele Munților Făgăraș. Condamnat pentru că găzduise partizani. Detenția la Gherla și Jilava.

PERA, Constantin. Condamnat. Detenția la Baia Mare și în lagărul de muncă forțată de la Ostrov (de la 19 mai 1962).

PERA, Dumitru. Se pare că era colonel. Detenția la Gherla, Baia Sprie ș.a.

PERA, Ilie. Țăran din comuna Cil — Arad. Arestat în 1948 și condamnat, de Tribunalul Militar Timișoara, la 2 ani de închisoare, pentru că îl găzduise pe partizanul anticomunist Gligor Cantemir.

PERA, Ștefan V. Născut la 13 ianuarie 1920, în comuna Godinești-Baia de Aramă. Învățător domiciliat în comuna Roșița. Tatăl a 2 copii. În primăvara lui 1952 a luat legătura cu partizanul Nicolae Trocan, căruia i-a dat 5 pachete de țigări. În alte două rânduri, i-a mai dat niște fasole și o blană de oaie, ba chiar ziare și o sumă de bani. Arestat la 1 septembrie 1952, de Securitatea Craiova, torturat și condamnat, prin sentința 508/26.11.1952 a Tribunalului Militar Craiova, la 8 ani de închisoare, pentru “favorizare și crimă de uelțire”.

PERAIȚĂ. Născut în 1892. Șeful Siguranței Dej. Arestat în 1951. A murit în 1954, la închisoare.

PERBA, Ilie. Din comuna Cil — Arad. L-a găzduit pe partizanul Gligor Cantemir, care a fost arestat chiar din casa lui, în decembrie 1948, de către Mihai Rafila, șeful Securității Arad, și locotenentul Lazăr Maier. Ilie Perba a fost arestat, împreună cu soția sa și cele două fiice (eliberate ulterior), torturat în ancheta și condamnat administrativ, la 2 ani de închisoare.

PERCA, Ferentz. Țăran din comuna Cordon — Neamț. Condamnat, în lotul lui Gheorghe Miron, prin sentința 298/25.09.1970 a Tribunalului Militar Iași, pentru “difuzare de manifeste”.

PERCA, Vasile. Condamnat în 1950. Detenția la Gherla, unde a trecut, în 1951, prin *reeducare*, fiind bătut cu bestialitate de echipa lui Mihai Livinschi.

PERCEA, Mircea. Arestat în septembrie 1948, pentru că avusese legături cu Sergiu Mandinescu, în cadrul organizației anticomuniste conduse de generalul Carlaonț. Pentru că nu deținea multe informații, Percea a fost condamnat pentru “omisiune de denunț”.

PERCEC, Alexandru (al lui Nicolae). Din comuna Crasna — Storojineț (Bucu-

vina). Deportat. A murit într-un lagăr din Karelia, în condiții de exterminare prin muncă forțată. Aceeași soartă au avut-o Dumitru și Gheorghe Percec.

PERCEC, Aurora I. Vezi Percec, Ioan.

PERCEC, Dumitru (al lui Ilie).

Vezi Percec, Alexandru.

PERCEC, Floarea. Vezi Percec, Ioan.

PERCEC, Frusina I. Vezi Percec, Ioan.

PERCEC, Gheorghe (al lui Nicolae).

Vezi Percec, Alexandru.

PERCEC, Ioan (al lui Gheorghe).

Țăran din Cupca — Basarabia. Deportat la 13 iunie 1941. A murit în condiții de exterminare. Soția lui, Floarea, a murit și ea în deportare. Fiicele, Aurora, Frusina și Veronica, deportate și ele, odată cu părinții, au supraviețuit și au revenit în Basarabia.

PERCEC, Nicolae (al lui Gheorghe).

Țăran din Crasna — Storojineț. Victimă a represiunii sovietice.

PERCEC, Petru. Din comuna Maidan — Storojineț (Bucovina). Victimă a represiunii sovietice din perioada 1940-41.

PERCEC, Samoil (al lui Ioachim).

Din Crasna — Storojineț. Victimă a represiunii sovietice din perioada 1940-41.

PERCEC, Șofran (al lui Gheorghe).

Din Crasna — Storojineț. Deportat. A dispărut fără urmă în lagărele sovietice de exterminare.

PERCEC, Vasile (al lui Gheorghe).

Din Crasna — Storojineț. Deportat. A dispărut fără urmă în lagărele sovietice de exterminare.

PERCEC, Veronica I. Vezi Percec,

Ioan.

PERCELEANU, Elena. Născută în

1901, în comuna Belița din Bulgaria. În 1944 s-a mutat în România, sub numele de Perceliev, pe care autoritățile românești l-au transformat în Perceleanu. Stabilită, prin colonizare, la Moinești — Bacău. Când Securitatea a venit să îi aresteze fiul, Nicolae, în momentul în care unul dintre securiști a scos un pistol, femeia a crezut că respectivul vroia să-l ucidă pe fiul ei și s-a repezit asupra securiștilor, împiedicând, pentru moment, arestarea fiului. A fost, însă, arestată și